

Ze woonde in het Regiohuis in de Bernardstraat. In 2012 verhuisde ze naar een flat in de Molenhof en in mei afgelopen jaar ging ze naar het Wereldhuis. Enige tijd daarna kreeg ze het bericht dat ze een terminale ziekte had. Hier berustte ze bewonderenswaardig snel in. Ze was dankbaar dat de Heilige Geest haar zo had geïnspireerd gedurende haar werk in Zambia en dat ze volledig had kunnen vertrouwen op God, ook in moeilijke tijden. Haar motto was: "Als ik zwak ben, dan ben ik sterk". En sterk was ze zeker, naast nuchter, moedig en verstandig. Lieve Bep, we zullen je zeer missen.

Dank voor uw medeleven en gebed.

www.witezusters.nl

In liefdevolle herinnering aan

Elisabeth Agatha van Grieken

Zuster Willibrord (Bep)

☆ Oegstgeest, 2 april 1930

Professie, 1 mei 1952, Esch

† Boxtel, 8 oktober 2022

Lid van de Congregatie van Missiezusters
van Onze Lieve Vrouw van Afrika

Bep was de oudste uit een gezin van negen kinderen. Haar vader was bloemist en haar moeder huisvrouw. Ze deed de huishoudschool en haalde haar coupeuse-diploma. Later, toen ze al bij de Witte Zusters was, haalde ze haar diploma voor huishoudkunde en pedagogiek op de school van de Zrs JMJ in Den Bosch. Ze wilde al voor haar 18e intreden om naar Afrika te kunnen gaan. De Witte Zusters vonden haar echter nog te jong en zeiden dat ze later maar terug moest komen. Zo gezegd, zo gedaan en op 1 mei 1952 deed ze haar 1e Professie in de kerk van Esch.

Na een studie Engels in Liverpool, werd Bep in '58 benoemd voor Chilubula in Zambia. Ze gaf hier huishoudles aan meisjes van de kweekschool en de lagere school. Na 5 jaar werd ze overgeplaatst naar Ilondola, waar ze hoofd van de lagere school werd en als huishoudlerares werkte. Een jaar later gaat Bep huishoudcursussen geven in Kayambi, maar wordt vanwege haar gezondheid teruggestuurd naar Nederland.

Daarna gaat ze helpen in Frascati en Toulouse om nieuwe moderne habijten te naaien. In '67 mag ze gelukkig terug naar Zambia, nu naar Lubwe in het noorden. Na een moeizame start, richt ze hier succesvolle vrouwenclubs op die uiteindelijk zelfvoorzienend werden door het naaien van uniformen en het houden van kippen. Ook begon ze samen met de mensen spaar- en kredietverenigingen te organiseren, waardoor niet alleen de levensstandaard toenam maar met name ook het gevoel van eigenwaarde van de bevolking.

Na enige tijd in Nederland voor rust en studie, werd Bep benoemd voor pastoraal werk in Sinia, een krottenwijk bij Ndola. Hier bouwde ze samen met de bewoners een nieuwe kerk die ook als school gebruikt werd. Ook zorgde ze dat gehandicapte kinderen werden geholpen en richtte een jeugdbeweging op. In 1986 werd ze teruggeroepen naar Nederland om Provinciaal Econoom te worden.

Haar laatste post in Zambia was Kalilo, waar ze van '93 tot 2002 werkte. Ook hier bouwde ze weer een kerk samen met de mensen, richtte een schooltje op en hield zich bezig met de organisatie en financiën van de parochie. Ze kreeg goed contact met de vrouwen en kon hierdoor veel leren over de lokale cultuur. Op haar beurt leerde zij de vrouwen zich te emanciperen. Het ziekenhuisje werd o.l.v. Bep afgebouwd en in 2002 vierde ze hier haar 50-jarig jubileum. Hierna vertrok ze definitief naar Nederland en werd Regionaal Econoom tot 2009.